

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theoni. 498.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

Κυρίλλῳ οὐδὲ.

Οὐ πεόπον δύο σωμάτων τοῖχοι
χωνιάσθησι εὐέσκεται λίθος, τοὺς
ἀδιαίρετον ἔνωσιν, ἐκετέρους σωμάτων.
Ἐπει τὸς δύο τῆς οἰκουμένης λαὸς ή τὸς
διεσπότης ἡρῷος ἔνστροχος οἰκουμένα συ-
νάντασσι, καὶ εἰς ἐν σῶμα, καὶ ἐν πνεῦ-
μα συναρμολογήσασσι, εἰς κεφαλὴν
χωνίας ἐγένετο, ἀσάλευτον τὸν ἔνωσιν
τῇ ἑαυτῆς μεσιτείᾳ φυλάξασσι.

Θεοντι. οὐδὲ.

Τὸν Ελισαΐαν εὐτέλειαν ζήλον, ὁ-
δρώων ψῆφον λύχνῳ αρκόμενον, ἀπὸ τοῦ
ἱψηλήν καὶ πεφωπούμενον τὸν ἄνθρος
ἡνίωσετο πρᾶξιν, ἀλλὰ μὴ μεγάλης
δικοδομῆς ὡς Φαραὼ θεοστοκόμον
ἢ θεοστόπων αὐταῖς τὸς μονάζον-
τας, τὸν ἀληθῆ ἐργασίαν κατέλαυνε.

Αρχίᾳ. οὐδὲ.

Εἰ τὸν Καρχεδονίον ἐπλήρωσε τὸν
οἰκεῖαν ὁ κύριος, καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέ-
ρας τῆς ἑαυτῆς ἀναλήψεως, τὸν ἐξ ὑ-
ψών δύναμιν θειζώσας τὸν θιασό-
τακον, καὶ δόρμον τὸν πνεύματος τῆς ζωῆς
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἥλευθέρωσεν ἡμᾶς ὅπερ
τὸν νόμον τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανά-
του, ματαίαν τοῦ σατανᾶ Μούτανοῦ
κακόνοια, τοὺς τοσαντίους ἀληθείαν
ἀλεπίσαστος, καὶ μεῖζον π τῆς πε-
λεώσεως ταῦτα τοῖς πειθεῖσιν αὐτῷ
θεογογείσεος μιθοποίουστος.

Τῷ αὐτῷ. Φ.

Τὸ θεῖον χριστοκοινωνίαν πνεῦμα
δεκτή τῆς ἀναλήψεως, πεντηκοστῇ
δὲ τῆς αναστάσεως ἡμέρᾳ ὅπερ τοὺς ἑ-
ρούς μαθητεύσατε φοίτοισεν, ὡς ὁ κύ-
ριος ἐπηγγέλατο, καὶ μετὰ πολλὰς ἡ-
μέρας τὸ ποιόν τῷ κυρῷ τῆς εἰς
οὐρανὸς αὐόδης Καρχεδονίου. καὶ Λε-
χῆς ἐγένετο πληρωθέν ὁ θεωρός, ὃς
πολλοῖς ὑπερον. ζόνοις, ὃ δυοτεβῆς μη-
γεγένθη Μούτανος διεψύσατο, ἢ

Cyrillo. 497.

Quemadmodum angularis quidam la-
pis duorum parietum vinculum esse inue-
nitur, ad arctissimam ac firmissimam co-
iunctionem eos inter se deuinciēs: eodem
modo Domini nostri incarnatione duobus
orbis populis inter se copulatis, atque in v-
num corpus atque unum spiritum compa-
ctis, in caput anguli effecta est, firmam ac
minime nutantem coniunctionem inter-
positu suo custodiens.

Theoni. 498.

Elisai tenuitatem ac frugalitatem imi-
tare, nihil ultra cœnaculum ac lucernam
requirens (quæ quidem sublimem ac splé-
didam viri illius actionem designabant:) ac non contrā magnis substructionibus
addictus, ipsique etiam Monachos addi-
cens & conficiens, veram operationem
euerte.

Archie. 499.

Si pollicitationem suam præstitit Do-
minus, non post multis ab ascēsu suo dies
ex alto virtute induitis Discipulis, ac lex
Spiritū vitæ in Christo Iesu à peccati &
mortis lege nos in libertatem afferuit, va-
nus Satanæ Montani error est, qui ad tan-
tam veritatem caligauit, maiisque aliquid
hac perfectione ijs, qui sibi fidem adhi-
buissent, accessurum esse fabulatus est.

Eidem. 500.

Diuinus atque adorandus Spiritus de- Act. 2. 1.
cimo ab Ascēsione, ac quinquagesimo à Re-
surrectione die ad sacrosanctos Discipu-
los descendit, quemadmodum Dominus
promiserat, eum, eo tempore quo in cælū
ascendebat, non multis pōst diebus id se Act. 1.
facturum recepit, atque hoc expletum
fuisse diuinus vir Lucas scripsit, quod lon-
go pōst temporis curriculo factum esse
impius Montanus falso afferuit. In quo &
P